

Sygnatura akt VI W 4600/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014r.

sprawy przeciwko Z. S. synowi C. i H. z domu S.

urodzonemu (...) w miejscowości T.

obwinionemu o to, że

w dniu 17.08.2013r. o godz. 19.35 we W. na pl. (...) w sklepie (...) będąc w stanie nietrzeźwości dokonał kradzieży kielbasy gospodarczej wartości 7,08 zł na szkodę w/w sklepu

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinionego Z. S. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw i art. 18 § 4 kw wymierza mu naganą;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 17 sierpnia 2013 roku Z. S. robił zakupy w sklepie (...) położonym na Placu (...) we W.. Z regałów sklepowych wziął między innymi dwie puszki piwa oraz kielbasę gospodarczą o wartości 7,08 złotych, którą schował w spodnie. Następnie udał się do kasy, gdzie zapłacił za zakupy z wyjątkiem kielbasy, którą wciąż trzymał ukrytą w odzieży. Po przekroczeniu linii kas został zatrzymany przez pracownika ochrony sklepu (...), który zauważył wcześniej na monitoringu, jak Z. S. bierze z regału i chowa w spodnie kielbasę. A. K. poinformował Z. S. o przyczynie zatrzymania i oboje udali się na zaplecze sklepu. W trakcie przechodzenia przez sklep w stronę zaplecza Z. S. wyciągnął kielbasę i położył ją na regale. A. K. zawiadomił Policję. Po przyjeździe funkcjonariuszy Policji Z. S. został doprowadzony i przyjęty na izbę wytrzeźwień z uwagi na zachowanie wskazujące na stan nietrzeźwości.

dowód: notatka urzędowa k. 5;

protokół ujęcia osoby podejrzanej o dokonanie kradzieży k. 6;

protokół doprowadzenia osoby w celu wytrzeźwienia k. 7;

częściowo wyjaśnienia Z. S. k. 36;

zeznania A. K. k. 11, 43;

Z. S. był w chwili czynu w stanie nietrzeźwości.

dowód: notatka urzędowa k. 5;

protokół doprowadzenia osoby w celu wytrzeźwienia k. 7;

Z. S. nie pracuje, utrzymuje się ze świadczeń z opieki społecznej. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Nie był uprzednio karany za przestępstwa. Leczy się neurologicznie.

Z. S. miał w chwili czynu w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

dowód: dane osobowpозnawcze k. 2;

karta karna k. 12;

opinia sądowo-psychiatryczna;

Z. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku obwiniony wyjaśnił, że w dniu 17 sierpnia 2013 roku robił zakupy w sklepie (...), za które zapłacił. Nie miał żadnego kontaktu z kielbasą. Po odejściu od kasy został poproszony przez pracownika ochrony o pójście z nim na zaplecze sklepu. Początkowo obwiniony odmówił, ponieważ, jak wyjaśnił, „był już wcześniej wrobiony w kradzież i za to odbył 15 dni głodówki na K.”, ostatecznie jednak się zgodził. Kiedy wezwani na miejsce funkcjonariusze Policji nie znaleźli przy nim skradzionych produktów ochroniarz miał oświadczyć, że obwiniony musiał ją wcześniej odrzucić. Obwiniony stwierdził, że jeden z policjantów, K. T., „wielokrotnie już go prześladował i ponownie próbuje zrobić go w przestępstwo, przy czym nie wie czy robi to za pieniądze czy za darmo”. Obwiniony zaprzeczył, aby był w stanie nietrzeźwości, miał natomiast być w 3 dniu ataku choroby.

vide: wyjaśnienia Z. S. k. 36;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach A. K., częściowo na wyjaśnieniach Z. S., notatce urzędowej, protokole ujęcia obwinionego, protokole doprowadzenia go w celu wytrzeźwienia oraz opinii sądowo-psychiatrycznej biegłej J. B..

Dowodem na zabranie i schowanie przez Z. S. kielbasy gospodarczej, a następnie pozbycie się jej na zapleczu sklepu (...), były zeznania świadka A. K.. Sąd ocenił je jako w pełni wiarygodne i odzwierciedlające rzeczywisty przebieg zdarzenia, w przeciwieństwie do wyjaśnień obwinionego. Świadek w sposób konsekwentny przedstawił okoliczności zdarzenia w zeznaniach złożonych zarówno w postępowaniu wyjaśniającym, jak i następnie sądowym. Należy podkreślić, że A. K. nie miał żadnego interesu w fałszywym oskarżaniu obwinionego. Świadek zatrzymując obwinionego i zawiadamiając Policję wykonywał jedynie czynności należące do jego obowiązków związanych z wykonywaniem pracy ochroniarza na terenie sklepu (...). Świadek i obwiniony nie znali się przed zdarzeniem.

Jako niewiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim zaprzeczył, aby zabrał i ukrył w odzieży kielbasę gospodarczą oraz nie płacąc za nią, przekroczył linię kas. Wyjaśnienia stoją w jawnej sprzeczności z zeznaniami A. K. i w ocenie Sądu stanowią jedynie wyraz przyjętej linii obrony. Pozbawione logiki jest sugerowanie przez obwinionego, że którakolwiek z osób będąca uczestnikiem zdarzenia miała na celu prześladowanie go i doprowadzenie do jego ukarania. Zarówno świadek A. K., jak i interweniujący funkcjonariusze Policji K. T. i P. K. wykonywali tylko swoje obowiązki i brak jakichkolwiek podstaw do przypisania im podobnych motywów.

W zakresie ustaleń faktycznych co do poczytalności obwinionego Sąd oparł się na opinii sądowo-psychiatrycznej. Biegła wykluczyła, aby obwiniony miał w chwili czynu wyłączoną lub w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Biegła wskazała, iż poziom intelektualny obwinionego i jego cechy osobowości, mimo pewnych ułomności w tym zakresie, pozwalają mu na rozumienie norm społeczno-prawnych oraz konsekwencji ich nieprzestrzegania. Powyższa opinia jest w ocenie Sądu przekonująca, zawiera logiczne, niesprzeczne wnioski, które odpowiadają na zadane w postanowieniu o powołaniu biegłego pytania. Dlatego też Sąd uznał ją za wiarygodną i przyjął jako podstawę odpowiednich ustaleń faktycznych w sprawie.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się ponadto na dowodach z dokumentów w postaci protokołu ujęcia obwinionego oraz protokołu doprowadzenia w celu wytrzeźwienia, karty karnej oraz notatki urzędowej. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, ani co do okoliczności, które stwierdzały.

Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego dowody z zeznań funkcjonariuszy Policji K. T. i P. K.. Świadkowie ci, przesłuchiwani na rozprawie, nie pamiętali interwencji z udziałem obwinionego i nie potrafili podać jakichkolwiek okoliczności, nawet po okazaniu sporządzonej przez nich notatki urzędowej.

Ustalony stan faktyczny prowadzi do wniosku, że obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Obwiniony w niniejszej sprawie zabrał i ukrył w odzieży nienależącą do niego kiełbasę gospodarczą o wartości 7,08 złotych, a następnie, po uiszczeniu ceny za inne artykuły, przeszedł przez linię kas nie płacąc za nią. Obwiniony wszedł zatem w posiadanie cudzej rzeczy ruchomej, manifestując tym samym zamiar uzyskania korzyści majątkowej kosztem pokrzywdzonego.

Wykroczenie z art. 119 § 1 kw podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Sąd doszedł do wniosku, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy ukaranie obwinionego którąkolwiek z wymienionych kar nie byłoby adekwatne i celowe w świetle dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 33 § 1-4 k.w. i dlatego, na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.w., zastosował nadzwyczajne złagodzenie i wymierzył obwinionemu karę nagany. W ocenie Sądu kara aresztu nie wchodziła w niniejszej sprawie w rachubę i byłaby represją nieproporcjonalną w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Należy zwrócić uwagę, że skradziony przez obwinionego towar, którego wartość była niska, wrócił na półkę sklepową, a więc pokrzywdzony nie poniósł faktycznej szkody. Z. S. nie osiąga żadnych dochodów, utrzymuje się ze świadczeń z opieki społecznej, a jego możliwości zarobkowania są z uwagi na wiek, liczne schorzenia i wykształcenie bardzo ograniczone. Z tego względu wymierzenie kary grzywny jawiło się jako niecelowe, skoro z wymienionych okoliczności wynika, iż jej egzekucja z wysokim prawdopodobieństwem okazałaby się bezskuteczna. Podobnie niecelowe byłoby orzeczenie kary ograniczenia wolności. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego nie uzasadnia wymierzenia kary tego rodzaju. Nadto w razie jej niewykonania obligatoryjnym stanie się pozbawienie obwinionego wolności co w odniesieniu do okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu mu przypisanego wydaje się irracjonalnym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że wystarczające tak ze względu na wykazane okoliczności przedmiotowe jak i podmiotowe czynu będzie ukaranie obwinionego naganą.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd zwolnił obwinionego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na brak dochodów i złą sytuację majątkową.